

Далеко двір, і друзі, й гнівний кесар.
Тут тільки сонце — храми із пилюки.
У тозі — з шкіри власної — не з лика.
Як інша видимість — усе, що — криво й косо. —

Не екзакуція — лише горлянку курці.
Лічу не дні — повільні оболоки.
Десь чути — по воді — долоня ляска.
Весь світ пожбурили — старі, діряві капці.

І дошку — воском, і усе — спочатку.
Та обриси, що досі — грізно й чітко,
Мов хвиля — берег, — від благань і суджень.

Тут ані вілл, ні приміських насаджень,
Лиш вівці мекають та ще — бугай — корів. —
Як серце — на всі груди — завмира.